

Az öreg eltorzult arccal hagyta ott. Köhögés fogta el, fulladozva ment ki. Feleszmélve, Ákos is utána indult, de nem merete megszólítani, csak rugdosta a havat, a kapuhoz meg a tornác alá.

— Hozok fel bort — mondta, mikor visszament. — Abból a pókhálós üvegből, amit a legjobban szeretünk. Jó?

— De nézhetek a hordóból is — fojtogatta a sírás. — Ott is nézhetek.

— Te nekem ne hozzál, semmit — mondta az öreg. — Se most, se más-kor.

Elfordult a fiútól, nézett maga elé, merev orcával a falnak.

Négy éve, hogy nem bírtam már úgy a munkát, kerülőnek tett meg a tsz, az Adler-szőlőben. Az üvegház mellett laktam, a kunyhóban — már ugyan alig érkeztem oda bemenni, legfeljebb estefelé. Jártam a dombot, az asszonyokkal leszedettem a gyümölcsöket, hiszen rámbízták: figyeljem, melyik mikor van beérőben.

... Aztán, hogy a permetezőknak elromlott a szivattyú, megcsináltam a kútostort. Kíartott, míg a motort javították.

... Velem jött a Bogár is, igaz, valamivel később, mire felépítettem neki az ólat.

Ákos kinézett az udvarra. A kapuszárnyak csupaszon fehérlettek, szemben a tornác üres volt.

Erősen figyelt, csak előre — most nem látta a magnót, látómezejéből kikerült a mérgeszöld macskaszem, s ahogy belebámult a hóba, megnyugtatta ez a fehérség.

Fiam, kezdek már kifogyni a szóból.

Mi van még hátra?

... Két éve jött ez a szív- meg a májbaj... Félévenként kórházba kerülök, azután megint húzom egy darabig... Magam miatt nem éri már meg... Mert nem élet ez így, ha fél-ember valaki...

Csak a tekercsek irama szelte a levegőt, meg lapátjai a ventilátornak. Idő szalagjai... percek a némaságban...

— Én lennék félemler, nagyapám nélkül — mondta Ákos. — Csak fél-ember lennék — ismételte.

Még nem volt biztos, valóban ki tudta-e mondani.

SZALAY FERENC RAJZA